

Arrest

nr. 264 752 van 1 december 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. ORAIBI
Vorstermanstraat 5A/1
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X, op 24 augustus 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 juli 2021 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 augustus 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat F. ORAIBI verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. MISSEGHES, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 14 juni 2021 een aanvraag in voor een visum lang verblijf (type D) met het oog op de gezinshereniging met J.O., van Belgische nationaliteit.

1.2. Op 27 juli 2021 wordt de aanvraag geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“Commentaar:

*Vooraleer over te gaan tot een DNA-test dient volgend document nog voorgelegd te worden:
Het akkoord van de huisbaas dat er meer dan drie personen zich mogen vestigen in het appartement dat de heer O. momenteel huurt.*

Op datum van 14/06 /2021 werd er op basis van artikel 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een visumaanvraag ingediend door Y., S. geboren op X en haar veronderstelde kinderen O., R. A., geboren op X en O., E. A., geboren op X, allen van Ghanese nationaliteit, om respectievelijk haar echtgenoot en hun veronderstelde vader O. J. K., ge boren op X en van Belgische nationaliteit, in België te vervoegen;

Overwegende dat de aanvraag werd ingediend op grond van een Ghanese geboorteakte van O. R. A. , opgesteld op 19/02/2020, hetzij meer dan 1 jaar na datum.

Overwegende dat krachtens artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht een buitenlandse akte, om erkend te worden, moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid, en haar rechtsgeldigheid moet worden vastgesteld overeenkomstig het op haar toepasselijke recht.

Overwegende dat het hier gaat om een laattijdige inschrijving van geboorte.

Overwegende dat DVZ niet beschikt over enige informatie op welke basis deze laattijdige inschrijving werd opgemaakt.

Overwegende daarenboven dat enkele bevreemdende elementen in de familiale situatie van betrokkenen twijfels doen rijzen omtrent hun daadwerkelijke verwantschap.

Overwegende dat mijnheer O. tot 26/12/2018 nog samenwoonde met zijn ex-echtgenote. Dat ten eerste mijnheer O. dus nog tijdens zijn vorig huwelijk een kind zou verwekt hebben bij een andere vrouw. Dat ten tweede uit het interview, dat de Belgische ambassade van mevrouw Y. afgenomen heeft, blijkt dat hun intieme relatie in juni 2018 begonnen is. Dit is niet in overeenstemming te brengen met het feit dat hun eerste gezamenlijke kind op 30/01/2019 geboren werd.

Gezien bovenstaande elementen, kan er ook getwijfeld worden aan de verwantschap met het andere kind O. E..

Bijgevolg kan de DVZ zich niet uitspreken omtrent de verwantschap tussen alle betrokkenen (beide ouders en hun 2 kinderen).

Gezien deze feiten wordt de visumaanvraag voor mevrouw en haar kinderen geweigerd.

Het bewijs van afstamming kan echter worden geleverd door een DNA-test, uitgevoerd in het kader van een bij de FOD Buitenlandse Zaken aangespannen procedure.

Indien de resultaten van deze test positief zijn, kunnen deze worden ingeroepen als bewijs van afstamming ter staving van een nieuwe beslissing.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

“- Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet Schending van artikel 40bisVreemdelingenwet Schending van artikel 40ter Vreemdelingenwet

- Schending van de redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel*
- Schending van artikel 8 EVRM*
- Schending van de Rechten van het Kind (IVRK)*

- Schending van het Ghanees recht - Ghana: Act No. 301 of 1965, Registration of Births and Deaths Act [Ghana], 29 September 1965, toegankelijk via: <https://www.refworld.org/docid/548edaf74.html> [laatst geraadpleegd op 18 August 2021] (stuk 3)

Geschonden bepalingen en bespreking:

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn. Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]"

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) De motivering afdoende dient te zijn;*

In casu is de bestreden beslissing van 27.07.2021 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd.

Verzoekende partij wenst dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet meedeelt waarom er geen geloof kan worden gehecht aan de familiale band tussen de minderjarige kinderen en de referentiepersoon (zijnde dhr. J. O.), noch waarom de stukken niet afdoende zijn tot staving van de wettelijk gestelde voorwaarden, immers ligt er een authentieke geboorteakte voor waaruit de verwantschapsband tussen vader en de kinderen ontegensprekelijk blijkt.

Bovenstaande grief blijkt uit de volgende passage opgenomen in de bestreden beslissing (stuk 1):

"Bijgevolg kan de DVZ zich niet uitspreken omtrent de verwantschap tussen alle betrokkenen (beide ouders en hun 2 kinderen)."

Hierbij is het belangrijk op te merken dat verwerende partij in de bestreden beslissing verwijst naar haar twijfels omtrent het verwantschap tussen R. O. en dhr. J. O..

Om haar twijfels te staven verwijst verwerende partij naar artikel 27 WIPR en stelt zij dat het in casu gaat om een laattijdige inschrijving van geboorte.

Artikel 27 WIPR vereist dat men voor de erkenning van buitenlandse aktes kijkt naar het recht van de Staat waar de akte is opgesteld. Hierbij dient de akte te voldoen aan de voorwaarden volgens dat recht, nodig voor haar echtheid en haar rechtsgeldigheid.

Artikel 27 WIPR geeft aldus het toepasselijk recht aan bij de beoordeling van erkenning van buitenlandse aktes.

Verwerende partij meent dat het gaat om een laattijdige inschrijving van de geboorte, doch laat evenwel na te vermelden op welke wetgeving men zich hiervoor baseert. Het is onduidelijk of men gebruik heeft gemaakt van het Ghanees recht, noch welke wetbepalingen van welk wetboek.

Deze motivering is niet naar recht verantwoord en geeft geen vermelding van de juridische gronden waarop de beslissing zou gesteund zijn.

Verder begrijpt verzoekster tevens niet waarom de aangebrachte stukken niet als voldoende stavingstukken kunnen worden aanvaard in het kader van een gezinshereniging.

Er werden officiële authentieke aktes aangebracht waaruit het verwantschap tussen dhr. J. O. en de kinderen blijkt.

Uit de stukken die door verzoekster tijdig werden overgemaakt aan verwerende partij blijkt ook het volgende:

Bewijs van identiteit van verzoekster evenals van de twee minderjarige dochters (stukken 5-10).

De administratieve bijdrage werd tijdig voldaan (stuk 4).

Er is sprake van een bewezen familiale relatie tussen verzoekster, de minderjarige kinderen en de referentiepersoon.

Uit het geheel der omstandigheden blijkt wel degelijk dat dhr. J. O. de vader is van de minderjarige kinderen in onderhavig dossier.

Een DNA-test is geen vereiste voor het bewijzen van een verwantschapsband tussen familieleden. Nochtans maakt verwerende partij hiervan wel een voorwaarde bij het nemen van haar beslissing:

"Het bewijs van afstamming kan echter worden geleverd door een DNA-test, uitgevoerd in het kader van een bij de FOD Buitenlandse Zaken aangespannen procedure.

Indien de resultaten van deze test positief zijn, kunnen deze worden ingeroepen als bewijs van afstamming ter staving van een nieuwe beslissing."

Dit is een schending van voornoemde wettelijke bepaling gelet op het feit dat deze voorwaarde nergens in de wet kan worden teruggevonden. Verwerende partij voegt aldus voorwaarden toe contra legem.

Verwerende partij weigerde met de aangebrachte stukken rekening te houden en motiveerde haar beslissing niet naar rechte en in feite en hield hierbij tevens geen rekening met de realiteit. Bovendien voegde zij een extra voorwaarde toe aan de wet, hetgeen onaanvaardbaar is.

Dit middel is derhalve ernstig en gegrond,

a. Schending van artikel 8 EVRM

Uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkele wijze dat verwerende partij voldoende rekening heeft gehouden met het feit dat verzoekster 2 minderjarige kinderen heeft met een Belgische vader en dat zij daarenboven gehuwd is met deze Belgische man.

Dat op geen enkele manier blijkt dat het dossier van verzoekster grondig onderzocht is, alvorens de beslissing werd genomen.

Een weigering van de gezinshereniging maakt wel degelijk een schending uit van art. 8 van het EVRM. Artikel 8 EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Dat er een afweging gemaakt moet worden tussen de verschillende belangen.

Verzoekster is thans op zichzelf aangewezen voor de zorg over haar twee minderjarige kinderen die zij samen heeft met haar echtgenoot, dhr. O.. Zij heeft samen met beide minderjarigen het recht om haar gezinsleven gerespecteerd te zien door de Belgische Overheid.

Het belang van het gezin vereist eerbiediging van hun privé - en gezinsleven.

De familie O.-Y. vormt zonder meer een gezin zoals gevisieerd door artikel 8 EVRM. Zij hebben recht op de eerbiediging van hun gezinsleven. Verzoekster is wel degelijk gehuwd met dhr. O. en heeft twee kinderen met hem.

Verzoekster meent dan ook dat er sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

b. Schending van het IVRK

Tevens geldt artikel 9 van het Internationale Verdrag betreffende de Rechten van het Kind:

"1. De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijk recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind. Een dergelijke beslissing kan noodzakelijk zijn in een bepaald geval, zoals wanneer er sprake is van misbruik of verwaarlozing van het kind door de ouders, of wanneer de ouders gescheiden leven en er een beslissing moet worden genomen ten aanzien van de verblijfplaats van het kind.

2. In procedures ingevolge het eerste lid van dit artikel dienen alle betrokken partijen de gelegenheid te krijgen aan de procedures deel te nemen en hun standpunten naar voren te brengen.

3. De Staten die partij zijn, eerbiedigen het recht van het kind dat van een ouder of beide ouders is gescheiden, op regelmatige basis persoonlijke betrekkingen en rechtstreeks contact met beide ouders te onderhouden, tenzij dit in strijd is met het belang van het kind. "

Het welzijn van de kinderen dient centraal te staan bij het nemen van een beslissing. Verwerende partij heeft zich duidelijk niet ingelaten met dit welzijn, noch met het belang van de kinderen.

Dit belang vereist dat de kinderen door hun ouders (en dus ook hun) dienen te worden opgevoed, of hier minstens de kans toe moeten krijgen.

Bovendien sprak het Europees Hof zich reeds uit, nl: Case of Nunez v. Norway (Application no. 55597/09) - 28 June 2011

In dit arrest wordt het volgende vermeld:

§1. It is to be noted that from their birth in 2002 and 2003, respectively, until the City Court's judgment of 24 May 2007 in the custody case, the children had been living permanently with the applicant, who had also assumed their daily care since her separation from their father in October 2005. (...) As observed by the Supreme Court minority, together with the father, the applicant was the most important person in the children's lives.

§2. Also, an equally important consequence of the said judgment of 24 May 2007 was that the children, who had lived all their lives in Norway, would remain in the country in order to live with their father, a settled immigrant.

§3. Moreover, in the assessment of the Supreme Court's minority, the children had experienced stress, presumably due to the risk of their mother's being expelled as well as disruption in their care situation, first by their parents' being separated, then by being moved from their mother's home to that of their father. They would have difficulty in understanding the reasons were they to be separated from their mother. Pending her expulsion and the two-year re-entry ban she would probably not return to Norway and it was uncertain whether they would be able to visit her outside Norway. The Court has taken note that, as observed by the Supreme Court's majority, Mr O. stated that, in the event that the applicant were to be expelled, he would facilitate contacts between the children and her, notably during summer and Christmas holidays. According to the Supreme Court's majority, there was no reason to assume that it would not be possible to maintain contact between the children and the applicant during the expulsion period. Nevertheless, the Court observes that, as a result of the decisions taken in the expulsion case and in the custody case, the children would in all likelihood be separated from their mother practically for two years, a very long period for children of the ages in question. There is no guarantee that at the end of this period the mother would be able to return. Whether their separation would be permanent or temporary is in the realm of speculation. In these circumstances, it could be assumed that the children were vulnerable, as held by the minority of the Supreme Court.

Kinderen hebben het recht door beide ouders opgevoed en verzorgd te worden! Iets wat verzoeker op zich wenst te nemen.

Verwerende partij dient hier rekening mee te houden, doch faalt hierin.

De belangen van het kind dienen vooropgesteld te worden in dit dossier. Het Hof van Justitie laat in het arrest Chavez zien dat de belangen die de lidstaat moet afwegen in het kader van het hoger belang van het kind, zeer concrete normen en een zeer intensieve beoordeling bevatten. Het arrest specificeert dat in het hogere belang van het kind alle betrokken omstandigheden in beschouwing dienen te worden betrokken, meer in het bijzonder de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate van zijn affectieve relatie, zowel met de ouder die burger is van de Unie is, als met de ouder die onderdaan van een derde land is, evenals het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het van deze laatste ouder zou worden gescheiden.'

Dit is geenszins gebeurd.

Uit de bestreden beslissing blijkt immers op geen enkele manier dat met dit alles rekening werd gehouden. Dit is dan ook onaanvaardbaar en vormt niet enkel een schending van het IVRK maar ook van de materiële en formele motiveringsverplichting."

2.2. De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 27, § 1, van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht (verder: het WIPR), dat bepaalt:

"Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.

De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid.

Artikel 24 is, voor zover nodig, van toepassing.

Ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, kan beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23. Het beroep wordt ingesteld bij de familierechtbank indien de buitenlandse authentieke akte een bevoegdheid als bedoeld in artikel 572bis van het Gerechtelijk Wetboek betreft."

Verzoekster verwijst naar het tweede lid van artikel 27 van het WIPR en betoogt dat de buitenlandse akte moet beoordeeld worden volgens het recht van de staat waar deze werd opgesteld. Zij voert aan dat het motief met betrekking tot de laattijdige inschrijving van de geboorte, niet steunt op enige bepaling van Ghanees recht. Zij wijst er ook op dat niet wordt gemotiveerd waarom de officiële aktes niet werden aanvaard als stavingsstukken.

De Raad merkt op dat waar verzoekster argumenten aanvoert met betrekking tot de niet-erkenning van de Ghanese geboorteakte, overeenkomstig artikel 27, § 1, vierde lid, van het WIPR, de bevoegdheid om kennis te nemen van de weigering van erkenning van de geldigheid van de geboorteakte, wordt toegewezen aan de rechtbank van eerste aanleg. Overeenkomstig de in de artikelen 144 - 146 van de Grondwet vervatte bevoegdheidsregels tussen de gewone hoven en de rechtbanken enerzijds, en de Raad als administratief rechtscollege anderzijds, is de rechtsmacht van de Raad immers uitgesloten indien de wetgever een beroep heeft opengesteld bij de gewone hoven en rechtbanken tegen de beslissing van de administratieve overheid. Gezien de buitenlandse authentieke akte, *in casu* een geboorteakte, een bevoegdheid betreft als bedoeld in artikel 572bis van het Gerechtelijk Wetboek, *in casu* "1° vorderingen betreffende de staat van personen", staat overeenkomstig artikel 27, § 1, vierde lid, van het WIPR bij weigering van een overheid om de geldigheid van de akte te erkennen, een beroep open bij de familierechtbank. Indien de familierechtbank oordeelt dat de buitenlandse geboorteakte erkend moet worden in België, is er sprake van een gerechtelijke erkenning van de buitenlandse authentieke akte. Aan een dergelijke gerechtelijke erkenning is, in tegenstelling tot de *de plano* erkenning door deze of gene bestuurlijke overheid, een gezag van gewijsde verbonden. Van zodra een gerechtelijke erkenning werd uitgesproken, zijn dus alle overheden hierdoor gebonden. Het staat de verzoekster vrij om, in voorkomend geval, dan een nieuwe aanvraag met het oog op de gezinsherenging in te dienen.

In de mate het middel gericht is tegen de motieven waarbij de buitenlandse geboorteakte niet wordt erkend, is het middel niet-ontvankelijk.

In de mate verzoekster betoogt dat de bestreden beslissing bijkomende voorwaarden oplegt door er op te wijzen dat een nieuwe aanvraag eventueel kan worden ingediend na een DNA-test, treedt de Raad verzoekster niet bij. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat het een bijkomend motief betreft dat los staat van de redenen waarom de geboorteakte niet werd erkend.

Waar verzoekster vervolgens de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM, blijkt uit de bestreden beslissing dat het gegeven dat verzoeksters partner tot een maand voor de geboorte van het minderjarig kind R.A samenwoonde met zijn ex-echtgenote en dat R.A. slechts zeven maanden nadat verzoekster en haar partner elkaar voor het eerst ontmoetten geboren werd, samen met de laattijdige inschrijving van de geboorteakte, de redenen vormen waarom de verwantschap tussen de partner/referentiepersoon O. en de kinderen R.A en E.A. niet wordt aanvaard.

Het feit dat de vaderschapsband tussen O. en verzoeksters kinderen niet wordt aanvaard, heeft tot gevolg dat er geen gezinsband kan worden aanvaard tussen O. en verzoeksters kinderen, zodat er *in casu* geen sprake is van een inmenging in het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. De bestreden beslissing heeft ook niet tot gevolg dat een gezinsherenging niet meer mogelijk zou zijn wanneer deze verwantschapsband alsnog aanvaard zou worden door de familierechtbank of zou worden bewezen door middel van een DNA-test.

Waar verzoekster de schending aanvoert van het Internationaal Verdrag Betreffende de Rechten van het Kind, moet eveneens worden besloten dat, vermits de verwantschapsband met de referentiepersoon niet werd aanvaard, verzoekster zich met het oog op de gezinsherenging evenmin dienstig kan steunen op deze bepalingen.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een december tweeduizend eenentwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT